

Els meus mestres

S'acaba el curs i recordo que a l'escola vaig tenir bons mestres. Vaig fer tota la primària a Alpicat, quan a les escoles coincidien, per una banda, mestres rancis, preparats per educar sota el principi de l'autoritat imposada, i, per l'altra, els qui portaven a les aules els nous aires pedagògics del respecte. Recordo amb especial afecte el senyor Josep M. Pérez, que els divendres a la tarda ens permetia, als meus amics i a mi, muntar concerts de rock per a la resta de la classe de cinquè i sisè. Equipats amb guitarres de juguina i pots cilíndrics de detergent Colón, fèiem versions dels Tequila amb més voluntat que encert. Era l'any 1980, teníem onze anys, els Tequila eren aleshores els ídols dels germans grans i nosaltres, a tall d'homenatge i per falta d'imaginació, ens fèiem dir Vodka. No sé si apreníem gran cosa, amb aquella activitat de divendres a la tarda, però compensava la setmana d'esforç que deixàvem enrere i ens predisposava a començar amb ganes la següent. El senyor Pérez era un bon mestre.

Recordo altres bons mestres: la senyoreta Inés, que ja era força gran i de vegades s'adormia, però que tenia una habilitat especial per potenciar l'autoestima dels alumnes; o la senyoreta Mercè, que sense ser del poble ens va fer estudiar història d'Alpicat tot proposant-nos la confecció d'una auca, i gràcies a la qual vaig descobrir que el meu nom es podia escriure en català.

Però també recordo algun mestre que seguia el mètode sàdic de castigar l'error amb dolor físic, infligit amb un regle de fusta o amb els nusos dels dits. Algun (potser el mateix) que ens feia seure segons els resultats acadèmics: al davant els qui treien bones notes i al darrere els qui les treien dolentes, que sovint coincidien amb els fills de les famílies més desfavorides. Vist amb la perspectiva dels anys, no puc deixar de somriure quan penso que molts dels qui sèiem cap al darrere avui n'hauríem desbancat més d'un dels qui tenien reservades les primeres files i els desmesurats elogis del mestre. Hi havia mestres (pocs, per sort) que ens feien recitar la lliçó al voltant de la seva taula i ens picaven quan perdíem el fil; que ens ridiculitzaven en públic i ens feien copiar, centenars de vegades, una mateixa frase. Aquests no van ser mai bons mestres.

El temps, que sovint actua amb ironia, ha volgut que em dediqui a la docència i és inevitable que, de tant en tant, valori com van ser els meus mestres. I he de dir que en vaig aprendre moltes coses i de molts, sobretot dels bons, n'he intentat incorporar alguna estratègia. Fins i tot, però, dec alguna cosa als més cruels, de qui he de confessar que vaig aprendre una de les lliçons que més m'han servit en l'exercici de la meva professió: em van ensenyar a esforçar-me per no ser com ells.